

Nyheter — onda och goda

» Världen är översvämmad av nyheter. Vi blir överskölda av dem från morron till kväll. Det mesta är onda nyheter, mera nedbrytande än uppbyggande. Det globala nyhetsflödet från massmedia är som en nutida syndaflod. Den hotar oss alla med en själens drunksdöd i hopplöshet inför de onda krafternas övermakt i världen.

Den ringaste eftertanke säger oss att det mesta som presenteras som nyheter egentligen inte är det. Nyhetsindustrin har konstruerat en efterfrågan på nyheter som inte svarar mot ett verkligt behov, eller mot tillgången på primärt nyhetsmaterial. När radio och TV sänder nyheter minst varje timme dygnet runt måste det mesta bli upprepning och uppkök.

Konkurrensen om att komma först med en nyhet har lett till en journalistik där gränsen flyter mellan fakta, fantasi och ren förtäring.

Frågan är om inte allt fler lyssnare och läsare börjar bli övermätta och utleda på detta förvirrade nyhetsflöde och längtar efter en tillförlitligare, mångsidigare och långsiktigare information om vad som sker i det som synes ske.

Det finns ett par bevingade satsningar som har något att säga om en verklighetstrognare nyhetsvärdering: "Var plåga har sitt skri för sig men hälsan tigger still" och "Vad stort sker det sker tyst".

Hälsans krafter verkar också i vår plågade värld. Men de är lågmälda och får sällan göra sig hörda i våra massmedia.

Vi har över nog av organ för onda nyheter. Denna tidning ser det som sin uppgift att också förmedla goda nyheter.

På tröskeln till en ny epok

En man med trettio års erfarenhet av internationellt arbete inom ramen för FN gav deltagarna i världskonferensen för moralisk upprustning en inblick i sin syn på världsorganisationens arbete och vart det syftar.

Robert Müller var ansvarig för FN:s program för ekonomisk utveckling. Han har tjänstgjort som rådgivare till FN-trupperna på Cypern och var en vän och nära medarbetare till U Thant, FN:s förre generalsekreterare. Efter att ha varit chef för den nuvarande generalsekreterarens, Kurt Waltheim, kontor är Müller nu sekreterare för det ekonomiska och sociala rådet (ECOSOC) och för generalförsamlingens kommission för Nord-Syd-förhandlingarna. Här återges utdrag av hans anförande.

□ "Mänskligheten står på tröskeln till en ny epok. Hur skall den med de kunskaper den under senare år skaffat sig om sin omvärld i dess helhet kunna överleva och inte bara det utan utföra prestationer av aldrig hittills skadat slag?"

Vi har delade meningar inom FN. Det finns de som inte tror att mänskligheten kommer att finnas kvar på denna planet om tiotusen år. De pekar på atom- och vätebombarna, på den revolutionära utvecklingen inom genetiken. Tillsammans tar de detta som bevis för att mänskligheten håller på att tillintetgöra sig själv med sin intelligens.

Kollektiv intelligens?

En annan grupp, som huvudsakligen består av forskare med mycket långsiktiga forskningsprogram, anser att människan håller på att ändra karaktär, att en kollektiv intelligens håller på att utvecklas. Det skulle vara frågan om en slags universell hjärna som står över alla individuella hjärnor, ett slags mänsklighetens gemensamma nervsystem. Och detta system skulle reagera på de varningar som nedsmutsningen och befolkningsexplo-

nen ger och därefter se till att vi som mänsklighet vidtar åtgärder som hjälper oss att återupprätta balansen på vår planet.

Till FN rapporterar ländernas regeringar om olika utvecklingstenden- ser som pekar åt fel håll. Vi undersöker då problemet, gör statistiska undersökningar och kan på det sättet leda i bevis att en global utveckling är under uppsegling som kan utgöra ett hot mot hela mänskligheten.

Delegaterna återvänder sedan hem och deras regeringar vidtar som en följd nödvändiga åtgärder. Det kan t ex gälla att inrätta departement som särskilt ägnar sig åt ekologiska frågor, hur luften och vattnen skall renas. Och på det sättet börjar en ny utveckling för mänskligheten. Stora framsteg har gjorts.

Men det finns ett annat slags problem där mänskligheten inte gjort så stora framsteg, och det gäller människan själv. Människor sluter sig gärna samman i grupper. Raser och religioner, rika och fattiga, män och kvinnor, unga och gamla — alla formar grupper av olika slag. De grupper som kallas nationer och grupper av nationer är de farligaste av alla,

Forts. sid. 6

Studentrevoltens arvtagare

1968 skakades "etablissemangent" lite varstans i världen. Vissa auktoriteter sopades undan, andra blev illa åtgångna, alla kände sig utmanade. Sedan dess har tio år gått. Vad är kvar av den storm som verkade oemotståndlig?

Jean-Marc Duckert tillhör den generation som valde att ta upp utmaningen. I denna artikel söker han sammanfatta sina erfarenheter från många kontakter inom ungdomsvärlden.

□ TIO ÅR HAR GÅTT sedan den stora konfrontationen 1968. Många hoppades att den var gryningen till en ny revolutionär tidsålder. Historikerna kommer kanske att konstatera att den bara markerade slutfasen av den upproriska studentrörelsen.

När de som agerade i maj 1968 nu närmar sig 40-åren kan det vara mödan värt att fundera och skissera en kort historik över detta näraliggande förflutna för att få ett bättre perspektiv på nuet.

I mitten på 60-talet bildade nio män, fem kvinnor och deras två barn ett studenthushåll i Berlin. De kallade det "Kommune 1". En av grundarna heter Rudi Dutschke, en annan Fritz Teufel. Den senare, begåvad med känsla för satir och utmaning, skaffar ryktbarhet åt storfamiljen och dess livsstil. Han spelar en tongivande roll i den växande motsättningen mellan studenterna och ledningen vid Berlins fria universitet.

Från 1966 är "kommunarderna" med bland dem som går ut på gatorna och organiserar demonstrationer för en universitetsreform och mot Vietnamkriget.

Första dödsoffret

I juni 1967 tar rörelsen en oväntad och avgörande form. När shahen av Iran är på officiellt besök i Berlin och bevisar en föreställning av Mozarts "Trollflöjten" gör opponenter mot hans politik ett våldsamt angrepp mot ordningsmakten utanför teatern. Revoltörerna noterar sitt första dödsoffer. Studeranden Benno Ohnesorg träffades av en kula i nacken, avlossad av en civilklädd polis. Mer än någonsin upplever studenterna att deras sak är väl grundad och deras kommandoord förblir "motstånd".

Några månader senare, den 11 april 1968, skjuter Joseph Erwin Bach-

Denna artikel återges från vår franskspråkiga kollega Tribune de Caux. Jean-Marc Duckert är schweizare men har genom sin svenskfödda fru nära relationer till vårt land.

mann, en ung måleriarbetare från München, tre skott mot Rudi Dutschke, mannen som för många personifierar revolten i Tyskland. Han överlever, genom ett mirakel. Bachmann erkänner att hans handling inspirerats av hat mot kommunisterna och av mordet på Martin Luther King en vecka tidigare, den 4 april.

Djupt upprörda går studenterna till aktion i alla de stora städerna i Västtyskland. De attackerar särskilt kontorslokaler, tillhöriga den konservativa Springer-pressen vars tidningar de anklagar för att ha hetsat Bachmann till hans handling genom sitt häftiga fördömande av revolten och dess ledare.

Den blodiga påsken

De tyska studenternas aktioner ger eko i ett dussintal huvudstäder, från Tel-Aviv till Prag, med åtskilliga dödsoffer. Man talar om "den blodiga påsken".

I Nanterre, nära Paris, börjar det med demonstrationer för bättre bostäder. Vid Columbiauniversitetet i New York är det en fråga om utnyttjandet av sportanläggningen som utlöser ockupationen av universitetsområdet.

1968 är året för det öppna upproret, för det allmänna ifrågasättandet av de värden som det västerländska samhället anser väsentliga: utbildning, äktenskap, familj, hierarki, privategendom, konsumtion, parlamentarisk demokrati, alla former av auktoritet.

Det är en ideernas långsamma jämsning som kommer till utbrott, en växande otålighet och besvikelse, stimulerad av den marxistiska sociologin i "Frankfurtskolan" med Herbert Marcuse och Theodor Adorno som tongivande namn, liksom de revolutionära äventyrsdrömmar som väckts av Che Guevara, Ho Chi Minh eller Mao.

Från pacifismen i början av 60-talet övergår man till begreppet passiv provokation i form av gatudemonstrationer och sedan till våld mot egendom, exempelvis bränder i stora va-

ruhus i Frankfurt, och slutligen till terrorism gentemot personer. "Förstör den som förstör dig" blev sålunda självförsvaret för ligor som Baader-Meinhof eller de röda brigaderna, som är frukten av denna upptrappning. Det kan påpekas att åtskilliga av dem som blev medlemmar av Baader-ligan, däribland Ulrike Meinhof, i början av decenniet var kämpande pacifister.

I mitten av 60-talet börjar emellertid den stora massan av studenterna förlora intresset för revolten. Den hårda kärnan försöker hålla ut, men demonstrationerna glesnar och de uppställda målen blir mera begränsade och lokala. Vad Vietnamkriget beträffar så pågår det ytterligare sju år.

I dag har en del av de "hårda" gat sig i det samhälle de förut praterade mot. De andra har tagit sin till flykt till ytterligheter: några till narkotika, andra till underjordiska terroriströrelser, andra åter har engagerat sig i "den långa marschen genom institutionerna" för att påverka samhället inifrån. Så exempelvis "de nya filosoferna" som förvandlat sig till häftiga kritiker av marxismen liksom av terrorismen vilken enligt deras uppfattning är inneboende i marxismen. Bitterheten och desillusionerna tycks nu ha avlöst det tidigare hoppet.

Arv av bitterhet

Denna bitterhet, denna desillusion är kanske det mest bestående arvet av 60-talets ungdomsrevolt. Medan i maj 1968 allt tycktes möjligt och lätt är det nu pessimismen som här. En pessimism som också fått n... av ekologernas förutsägelser om faran för ytterligare spridning av kärnvapen och atomenergi. Konsekvensen är att majoriteten av ungdomen överger sin tidigare kamp för förändring och ägnar sig åt sig själva, nöjer sig med yrkeskarriär och söker ett slags trygghet i att förena sig med massan och anpassa sig efter den.

En undersökning som gjordes i år i Berlin bland ungdom mellan 14 och 18 år försökte klargöra vilka frågor som intresserade dem mest. Det överväldigande flertalet fäste sig inte vid sådana frågor som sex, sport etc. I främsta rummet satte de "döden och

vad som kommer sedan". Detta är något som avslöjar en djup otrygghet och ett behov av att återfinna sina rötter, att veta varifrån man kommer och vart man går, att ha en mening och ett mål för att leva.

Var det inte faktiskt så att 60-talets optimism undvek verkligheten och inte kunde utmynna i någonting annat än i desperat våld eller 70-talets inneboende pessimism?

Jämvikt hjärta—tanke

Framtidens "stora konfrontation" blir kanske den som var och en av oss måste göra med sig själv, snarare mot institutioner och andra männi-

Ty just denna konfrontation leder oss tillbaka till utgångspunkten för alla våra handlingar—människosjälen med sina lidelser, sin stolthet, sin blindhet eller sin klarsyn, sitt be-
att finna jämvikt mellan hjärtat och tanken.

Denna jämvikt, som i så hög grad saknades 1968, måste vår generation återupptäcka. Den började komma hos mig när jag konfronterades med det lidande som hade sin orsak i min hustrus hälsotillstånd. När jag lärde mig bära denna prövning tillsammans med henne förstod jag människor på ett nytt sätt, med hjärtat och inte bara med intellektet.

För övrigt gäller det för mig och kanske för många andra, att acceptera två realiteter:

Den dubbla fronten

1) Att gå vidare från analysen av samhället sett utifrån — som om jag inte hade del i det — till en identifikation med "systemet", utan att därför bli av "systemet". För jag vet att varje förändring på djupet kräver ett totalt ansvarstagande vilket i sin tur leder till kreativitet.

2) Att handla i tro, att gå utöver idén att människan är ett offer för omständigheterna och att hon bara kan förändras genom en förändring av strukturerna, till övertygelsen att människan är drivkraften i varje förändring och att hennes val beror på karaktär och övertygelse.

I mina dagliga praktiska experiment betyder detta att föra en kamp på den dubbla fronten att förändra institutionerna och att förändra människor som kan få dem att fungera.

Jean-Marc Duckert

Unga röster från Tyskland och Japan:

Tyskland och Japan står särskilt i blickpunkten när det gäller studentrevoltens arvtagare — dagens ungdom.

Även den unga generationen i dessa båda länder brottas fortfarande med frågan om sitt folks skuld för det förflytna och deras reaktion inför dagens samhälle bestäms ännu delvis av denna för många olösta fråga.

□ Thomas Bräckle kommer från Sydtykland. Han berättar:

"Redan som femtonåring blev jag politiskt aktiv. Jag accepterade inte att det var mitt land som bar skulden för andra världskriget. Istället menade jag att vi måste rättfärdiga oss, eftersom vi blivit så förödmjukade efter det första.

Jag gjorde vad jag kunde för att övertyga andra om mina åsikter. Jag marscherade i demonstrationer och deltog i andra aktiviteter. Jag använde all min energi och all min tid på det sättet, tills jag kom i kontakt med moralisk upprustning.

Mitt folks skuld

Förra sommaren iscensattes ett skådespel i Caux, i Schweiz, som hette *Tyskland t ex.* Jag blev ombedd att vara med i det. Det tar upp frågan om Tysklands skuld, hur vi kan få förlåtelse och vad som kan vara vårt lands speciella uppgift i världen. Vi, liksom andra länder, är ju ett delat land.

En dag blev vi plötsligt tvungna att avbryta repetitionen, därför att en av de äldre skådespelarna började gråta. Han hade genomlevt det tredje riket.

Då gick det plötsligt upp för mig att mina ideal inte skulle kunna lösa mitt folks problem. Under några dagar kämpade jag med mig själv. Så beslöt jag att acceptera mitt folks skuld — och Guds förlåtelse. Att jag tog på mig mitt lands skuld kändes inte som en tung börda. Men genom att axla min andel gjorde jag kanske bördan lättare för andra."

Japans bestämmelse

□ "I Japan har vår demokrati blivit så institutionaliserad att känslan för individens ansvar och insats har dödsats", säger en ung japan från Tokyo, *Yukihisa Fujita*. Under våren 1976 var han i Sverige med musikalen *Song of Asia*.

Fujita upplever Japans förhållande till andra länder som en nyckelfråga.

Vad kan vi göra för andra folk?

"Vi japaner vill alltid vara något speciellt och unikt", säger han. "Därför har vi svårt att acceptera och inkludera andra folk i vårt tänkande.

Efter västvärldens påtryckningar på Japan att ändra sin handelspolitik frågar vi japaner oss idag: "Vad är det för fel på oss? Vi har arbetat så hårt och producerat varor som andra länder vill köpa. Varför skall vi straffas för vår arbetsvilja?" Folk säger också: "Det är de andra länderna som måste lära sig att förstå oss, för vi har ansträngt oss mer att förstå dem än vice versa."

Någon har sagt att vi känner oss isolerade. Men den känslan beror inte på faktorer utanför vårt land utan på vår egen inställning och folkkaraktär.

Jag tror att tiden kommit för oss japaner att ta ett steg vidare mot vår verkliga bestämmelse och ägna oss åt uppgifter långt större än vi förmår lösa ensamma. Vi behöver bli villiga att tänka för andra folk i den internationella familjen. Då kommer vi också att bryta oss ut ur vår isolering.

Personligen är jag mycket tacksam för att Australiens statsminister nyligen kom till Japan för samtal med vår statsminister. Det som låg honom på hjärtat var inte ett handelsutbyte och andra liknande frågor utan vad Australien och Japan tillsammans kan göra för andra länder — särskilt uländerna."

Svenskar på scenen vid världskonferensen

□ SENTENCED TO LIFE — "Dömd att leva" — det nya skådespel av Malcolm Muggeridge och Alan Thornhill, som hade sin premiär på Westminsterteatern i London den 17 maj och som presenterades i Ny Värld nr 5, har stått på repertoaren vid sommarens världskonferens i Caux. På rollistan fanns också två svenska namn: Vendela Löfgren och Finn-Harald Wetterfors.

Pjäsen tar upp eutanasi-problemet, som Thornhill betecknat som "nästa stora moraliska kontrovers som måste lösas i vår tid".

"Vad vi tänker och gör i samband med födelse och död avgör vad vi tänker och gör med livet. Är vi på väg mot människofabriken, eller mot den mänskliga familjen med Gud som vår Fader?"

Utan förlåtelse ingen försoning

Moder Teresa, nunnan som vigt sitt liv åt att hjälpa de utblottade och döende på Kalkuttas gator har nått ut till många länder med liknande initiativ. På olika platser i världen finns inte mindre än 114 hem, där man tar hand om människor som hamnat i de allra mest eländiga förhållanden.

En skotsk resenär i Australien, Matt Manson, råkade komma på samma flyg som moder Teresa och berättar om sina intryck av denna personlighet — så obetvingligt och trosvisst vital.

□ På resa från Melbourne till Hong Kong nyligen fick jag helt oväntat sällskap med moder Teresa från Kalkutta. Allra först fick jag syn på henne i vimlet på flygplatsen. När hon sagt adjö till dem som följt henne dit fann jag henne sittande ensam i ett hörn av avgångshallen. Eftersom jag visste att hon kände några av mina vänner gick jag fram och presenterade mig. Jag berättade att jag ägnade mig åt moralisk upprustning. Då bad hon att jag skulle slå mig ner så att vi fick prata.

Det största i världen

Jag frågade henne vad hennes besök i Australien gällt.

— Urbefolkningen, naturligtvis, svarade hon genast. Där finns det enormt mycket att göra.

När vi gick ombord på planet visade det sig att jag fått plats F 13 och moder Teresa F 14 på andra sidan mittgången. Flygresan skulle ta nio timmar.

Resan blev för mig minst sagt en källa till förnyelse.

Vi kom i samtal om mångt och mycket. En sak betonade moder Teresa starkt.

— Förlåtelse är det största som finns i världen, sade hon. Det är det vårt arbete egentligen består i: att förmedla förlåtelse. Utan den finns ingen försoning mellan Gud och människor emellan. Förlåtelse är nyckeln till överlevnad för hela mänskligheten.

Dö i soptunnan

Vårt arbete som systrar är inte bara att förbinda sår och ge socialhjälp åt de döende. Nej det är att förmedla en erfarenhet av förlåtelse till alla vi tar hand om.

Hon illustrerade vad hon just sagt med en berättelse om vad som hänt i Kalkuttas slumkvarter. Med några av systrarna hade hon varit nere på

de värsta bakgatorna. De hade hittat människor som behövde deras hjälp. Och de hade fått in dem i en ambulans som skulle föra dem till systrarnas "Hem för döende".

Just som hon skulle stänga ambulansdörren om sig, hörde moder Teresa ett nödrop utifrån. Hon såg sig om och kunde inte upptäcka någon som ropade. Men nödroppen fortsatte.

Då föll hennes blick på en soptunna som stod intill en husvägg. Snabbt gick hon dit och öppnade locket. Hon mötte en obeskrivlig syn: en gammal kvinna låg i soptunnan, blödande och i ett förfärande tillstånd.

— Hjälp mig, hjälp mig! ropade kvinnan. Min son har lagt mig här för att dö.

Moder Teresa fick hjälp med att lyfta den illa tilltygade varelsen in i ambulansen, och så for man till hemmet.

Sonen blev utestängd

— Vi tog hand om kvinnan, tvättade henne och förband såren, fortsatte moder Teresa. Den natten var en av de mest ansträngande i hela mitt liv. Systrarnas fasthet och uthållighet i bön var något enastående. Deras omsorger inriktades på att få kvinnan därefter att hon skulle kunna förlåta sin son innan hon dog. Ja, vi var hos henne hela natten. Tidigt på morgontimmarna ville hon säga oss något. Hon hade svårt att få fram det.

— Jag kommer ihåg en sak som hände när min son var ung pojke. Något som gjorde att jag inte kunde tåla honom sen dess. Jag stängde ut honom från hemmet och jag kunde aldrig mer släppa in honom i mitt hjärta heller. Men det var så han kom på fel väg i livet, och det var min skuld, för pojken hade ingen att gå till.

Moder Teresa frågade nu kvinnan:

— Om vi hittar din son och låter

honom komma hit — vill du då förlåta honom?

— Ja, svarade hon. Gå och leta reda på honom. Hon beskrev för systrarna vart de skulle gå. Snabbt gav de sig av och de lyckades också finna honom.

Mannen som var son till den döds-sjuka kvinnan tycktes oerhört hård. Systrarna övertalade honom att komma och träffa sin mor.

Moder Teresa beskrev för mig hur ängsliga de hade varit inför den frontationen.

— Vi visste ju inte alls vad som skulle hända.

Kan du förlåta mig?

Kvinnan hade något att säga sin son. Det handlade om hur hon stängt honom ute när han var pojke.

— Du hade ju ingen att gå till. Ditt liv blev trasigt och olyckligt, och det var mitt fel. Kan du förlåta mig?

— Visst förlåter jag dig, fick han fram. Men kan du förlåta mig?

Några timmar senare dog kvinnan. Hon hade funnit ro för sin själ. Hon hade upplevt försoning, inte bara med sonen utan också med Gud.

Moder Teresa hade med sig en säck av segelduk på flyget. Annat bagage hade hon inte. Säcken var full med brev. Nästan alla, berättade hon, från unga kvinnor i olika delar av Indien eller andra länder. Det fanns så många som vill hjälpa till i hennes arbete. De sade sig t o m vara beredda att acceptera ett liv i fattigdom, kyskhet och lydnad — en nunnas löften.

Förmedla förståelse

— Innan jag landar i Kalkutta, förklarade moder Teresa, måste jag ha besvarat alla de här breven. Den viktigaste frågan är om alla som vill göra något gör det av kärlek till Gud och i tacksamhet för vad han har gjort för dem. Det gäller ju inte bara att engagera sig för att hjälpa mig med arbetet bland de fattiga och döende. Det viktigaste för var och en är att verkligen tjäna Gud och kunna förmedla en erfarenhet av förlåtelse. Därför måste man ha den själv. Och

Världens jordbrukare kan ge alla nog att äta

Om världens jordbruksproduktion skall motsvara en ökande befolknings enorma behov, fordras det jordbrukare som vågar ta riskerna med att satsa på något nytt. Margaret Richardson, jordbrukardotter från Australien, berättade nyligen i Caux om ett experiment som hennes familj inlät sig på:

□ Till för tio år sedan hade min familj en stor gård i Västa Australiens sk "vetebälte", där vi odlade vete och uppfödde får som alla andra i det området. Min farfar hade varit den andre vite nybyggaren där och vi var en av de gamla familjerna i området. Han hade givit vår stad dess namn.

Min far träffade en professor från Västa Australiens universitet och det ledde till en mycket större uppgift för vår familj än vi tidigare haft. Denne professor förutsåg nämligen att med en högt utvecklad kunskap man har om sädesproduktion skulle världsbehovet av kolhydrater visserligen kunna täckas men att bristen på protein i framtiden säkert skulle leda till undernäring. Han hade därför ägnat 18 år åt att utveckla en ny gröda som kallas sötlupin (Sweet lupin). Denna har flera fördelar:

1. Dess proteinhalt ligger på 28—30 %, jämförbart med eller tom överstigande vad tex sojabönor och olika lentiler har.

2. Den klarar sig på mycket magra jordar och med mindre nederbörd än många andra proteinrika grödor.

3. Näringsvärdet sitter inte bara i baljan utan också i stjälken, och den ger därför ett mycket gott bete efter skörden.

det måste jag försöka få fram så tydligt som möjligt när jag skriver alla mina brev.

Om inte mina medhjälpare har den tanke att bygga på, kommer de att stanna kvar i fem, kanske möjligen tio år. Men förr eller senare — om inte erfarenheten av förlåtelse är verklighet — så förtorkar de som grenarna på vinträdet.

Timmarna gick fort medan vi flög över ett oändligt hav och sedan över länderna i Sydostasien med alla dess myllrande miljoner. För mig var det en uppfriskande och uppfordrande erfarenhet att se moder Teresas obehagliga och trossvissa vitalitet. Själv beslöt jag att på nytt ge mitt liv åt att tjäna andra och förmedla förlåtelse, som det är ett oändligt stort behov av i vår tid — mellan nationer, i näringslivet och på alla möjliga andra fält.

4. Liksom alla legymer berikar den jorden med kväve.

Min familj insåg att genom att odla sötlupin kunde vi inte bara hjälpa till att lösa problemet med undernäring i världen utan också för första gången göra stora arealer av mycket mager jord i vår stat bördiga.

Trots att vi riskerade att förlora allting om experimentet misslyckades, sålde vi vår gård i vetebältet, köpte mark på den fattiga sandslätten och började odla lupin.

Vi mötte många svårigheter. En gång började tex lupinerna gulna och dö. Min far, som var övertygad om att det var Guds ledning att vi gjorde detta experiment, frågade Gud i en stund av stillhet vad han skulle göra åt det. Den tanke han fick var att bespruta lupinerna med ett spårelement, och det var lösningen. Vid den tidpunkten hade många andra jordbrukare börjat odla lupiner och far intervjuades i radion om hur han hade löst problemet.

Rättvist för alla

Det finns nu tusentals hektar mager jord i Västa Australien med lupinodling. Den gård vi köpte är nu grön under den svalare årstiden, med mycket gräs och med fast jord — en genomgripande förändring jämfört med den myckna sanden för åtta år sedan.

Mina föräldrar, ja hela familjen, räknar med att vi ägnar oss åt jordbruk inte bara för den vinst vi kan få ut av det. Naturligtvis kan man inte ägna sig åt jordbruk utan vinst, men vi bryr oss verkligen om situationen i världen. Vi vill

att det skall finnas tillräckligt för alla att äta,

att försäljningen och distributionen av livsmedel skall organiseras med bättre internationellt samarbete,

att vad som produceras och vad som betalas (från vilket land det än kommer) skall vara rättvist för alla.

Att ha dessa vidare intressen leder till större tillfredsställelse och en djupare känsla av mening med vad man

Nigerias ledare hyllar Buchman

□ EN HALSNING från Nigerias statsöverhuvud, generallöjtnant Olesgun Obasanjo, framfördes den 15 augusti vid världskonferensen för moralisk upprustning i Caux, av Onumara Egwunwoke, hövding över ett distrikt i östra Nigeria.

I hälsningen heter det: "Med anledning av 100-årsdagen av dr Frank Buchmans födelse önskar Nigerias federala militärregering och Nigerias folk hylla den framlidne grundaren av rörelsen för moralisk upprustning för han stora och värdefulla insats till mänsklighetens bästa".

Efter att ha beskrivit dr Buchmans liv och gärning fortsätter hyllningsadressen: "Det bör uppmärksammas att kärnan i dr Buchmans livsfilosofi var att den moderna människans teknologiska framsteg måste motsvaras av lika stora framsteg på den mänskliga karaktärens och motivens område. Rörelsen för moralisk upprustning har därför beskrivits som en armé, utsänd från alla trosbekännelser och raser, engagerad i en kapplöpning med tiden för att modernisera människans karaktär och livsriktning.

Syftet är att främja kärleken till hem, hemland och till hela mänskligheten, och att tillämpa absoluta moraliska normer som en kompass i det personliga och nationella livet.

Medan vi tar tillfället i akt att gratulera Moralisk upprustning, vädjar Nigeria till denna rörelse att fortsätta sitt korståg ända in i de folk och länder som fortfarande är underkuvade och lider under ett tungt ok av olika slag: kolonialism, neokolonialism, rasdiskriminering och framför allt apartheid — tjugonde århundradets mest fruktansvärda brott. Moralisk upprustnings mission skulle inte vara fullständig utan att världen uppnått social balans mellan alla raser.

Ännu en gång vill den federala militärregeringen och Nigerias folk önska rörelsen för moralisk upprustning ett

Forts. sid. 8

gör. Jag tror att det finns möjligheter att producera tillräckligt med livsmedel i världen, både då det gäller kvantitet och kvalitet. Jordbrukare, ekonomer, finansmän — människor som bryr sig om världens framtid kan samarbeta för att skaffa fram mat och arbete. Jag tror att Gud har en plan för det.

Vägen genom hjärtat

Forts. från sid. 1

för de har skaffat sig vapen. Det är dessa grupper som representeras i FN. Och sedan länge gör de det med inställningen att det bara är de själva som har rätt. 'Om resten av världen följer våra principer, så kommer världen att få fred' tycks de mena. En del är också beredda att döda bara för att bevisa att de har rätt.

Lång väg att gå

Stora framsteg har gjorts inom FN för att definiera de mänskliga rättigheterna. Vi har en lång väg att gå. Världens framtid beror mycket mera på den enskildes uppträdande än på några lagar. Vi enskilda människor har ett oerhört ansvar. Vi utgör en oberäknelig kraft på vår planet med dess fyra miljarder människor.

Varje människa är en unik varelse — kopior förekommer inte. Ändå utgör vi alla en del av helheten. Vi måste lära oss hur vi samtidigt skall kunna behålla den unika identitet som var och en fått och ändå fullfölja vår uppgift inom den mänskliga familjen.

Jag tror att ett av människans stora problem är att hennes stora materiella och vetenskapliga framsteg fått henne att delvis glömma sin plats i universum. Vi betraktar det genom teleskop och mikroskop men inte med hjärtat. Det är de stora diktarna och alla religioners stora profeter som avslöjat den oändliga världen bortom vår planet. De har visat oss att det finns en direktare väg att närma sig och förstå universum än genom vetenskapen och teleskopet.

Bländande mysterium

Den går, som de stora religionerna alltid vetat, genom hjärtat, genom själen. Och det är därför som de alla börjar med att beskriva skapelsens underverk, med Skaparen, Gud, som styr allting och som med universum skapat ett bländande mysterium vi aldrig skall förstå, men som vi ödmjukt kan acceptera och bli en del av.

Hur ofta har jag inte — på Cypern och på andra håll — brottats med olösliga problem. Experterna har fått lära sig att man i diplomatin alltid skall börja underhandlingar från en framskjuten förhandlingsposition. Efter några år faller man tillbaka till en reträttposition som oftast helt enkelt sammanfaller med sanningen. Vi ödslar årtal på detta intellektuella

hyckleri som lärs ut vid de flesta universitet.

U Thant sade en gång: 'Man måste börja med att själv vara ren och sann. Då kan man sedan mycket lättare finna lösningar på problemen. Problemen i världen skulle lösas mycket snabbare om de olika nationerna, till att börja med, skulle säga som sanningen är.'

Mitt eget liv blev transformerat genom mötet med denne burmesiske buddist, U Thant, när han var generalsekreterare för FN. Tidigare hade jag helt inriktat mig på intellektuell och materiell framgång, och under min karriär i FN hade jag glömt att det moraliska och andliga livet har en djupare betydelse. Såvitt jag kunde se fanns det litet av andliga värden i FN:s arbete.

Men det blev en verklig uppenbarelse att lära känna U Thant. Han satte de andliga värdena före allt annat och han tillämpade dem i sitt dagliga liv. Alltsedan dess har jag i hela min verksamhet inom FN försökt sprida

insikten om att godhet, renhet och kärlek är mera värda än materiell framgång och den högsta intelligens.

När U Thant avgick från FN lämnade han efter sig några ord som kom att få en oerhörd betydelse för hans kollega. Jag skulle vilja citera ett kort avsnitt av hans hälsning:

Andliga värden främst

'Jag skulle vilja sätta de intellektuella egenskaperna framför de fysiska. Men jag uppskattar de moraliska egenskaperna ännu mer än de intellektuella. Jag har ingen som helst önskan att nedvärdera intellektet, men jag försöker bara att definiera mina prioriteter... Främst av alla skulle jag vilja sätta andliga värden, tron på sig själv. Ens eget hjärtas renhet är för mig den största dygden av alla.

Endast med en sådan attityd, en sådan livsfilosofi som grund för praktiskt handlande kommer vi att kunna skapa det samhälle vi längtar efter, det slags samhälle som FN:s andliga fäder såg en vision av för 26 år sedan.'

Att reagera på rätt sätt

Herr redaktör!

Med stort intresse läste jag Bror Jonzons artikel om "reaktioner" och "reaktionärer" i Ny Värld nr 6, men också med vissa reservationer.

Man kan få den uppfattningen att författaren menar att allt vad reaktioner heter är av ondo, när det många gånger är just vad som behövs. All fostran går i mångt och mycket ut på att lära sig att reagera på rätt sätt inför olika företeelser.

Man skulle också kunna tro att författaren menar att svaret till oönskade reaktioner heter självkontroll, när det i själva verket behövs något mycket mer. För att kunna reagera på ett positivt och önskvärt vis måste jag komma in under en större auktoritet och kraft som jag inte bara lyder utan som också direkt ingriper i mitt liv.

Som familj har vi tagit som vana att börja varje dag med att i stillhet och med papper och penna i hand lyssna till det i vårt inre som vi tror är Guds egen röst. Endast i undantagsfall får jag då direkta tankar om något jag skall göra. Denna dagliga "stilla stund" betyder för mig mest att upprätta kontakt med Gud för dagen

som ligger framför. När detta skett kan han sen styra och leda mig på sitt eget sätt när det väl gäller. Någon gång emellanåt händer bara saker och ting genom någon spontan reaktion från min sida, vars resultat visar Gud varit i verksamhet.

Med tacksamhet kan jag konstatera att mina många gånger temperamentsfulla reaktioner inte alltid bara ställt till med besvär för andra på den högstadieskola där jag har min dagliga gärning, utan några gånger lett till länge efterlängtade förändringar.

Jag vill faktiskt påstå att reaktioner, rätta sortens reaktioner, är en förutsättning för demokratins fortlevnad och växt. Jag har vänner i ett annat land, där det inte råder demokrati, som förlorat sin frihet och vars liv är under ständigt hot därför att de haft modet att visa sin ärliga reaktion genom att ifrågasätta de styrandes handlingsätt.

Låt oss därför värna om vår frihet och demokrati genom att inte tiga med våra reaktioner utan använda dem som vapen för att det rätta skall ske.

Jerker Mila

En miljon cambodjaner likviderade eller omkomna

Enligt vissa uppgifter har en miljon människor likviderats eller omkommit på annat sätt i Cambodja. Denna tragedi har gett anledning till eftertanke på många håll, men särskilt i Frankrike och Amerika, där många hade hoppats att landets problem lättare skulle finna sin lösning när de amerikanska trupperna en gång gett sig iväg. I nedanstående utdrag ur *Time Magazine* ställs frågan om inte det som nu sker i Cambodja är tecken på en djupare och kanske mera universell kris. Artikeln är skriven av David Aikman som varit *Time Magazines* korrespondent i Cambodja och nu är stationerad i Berlin.

□ Den nazistiska idén om en ren ras ledde obönhörligen till Auschwitz och den s k "slutliga lösningen". Stalin och Mao Tse-tung lät avliva miljoner människor i en kampanj som ansågs vara moralisk. I deras fall gällde den socialismens triumf. Nu har cambodjanerna drivit blodbadssociologin till dess logiska slutmål . . .

● Den kanske största chocken från Cambodja drabbade Frankrike, ett land där många av Cambodjas nya ledare studerade Marx, ett land där tillbedjan av revolutionen bland de intellektuella nästan blivit något av en besatthet.

Filosofen Bernard-Henri Lévy, som tidigare tillhörde vänstern men nu blivit antimarxist, säger: "Vi trodde att revolutionen i dess renaste form var en ängel. Den cambodjanska revolutionen var ren som en ängel, men den var barbarisk. Nu frågar vi oss: kan revolution vara någonting annat än barbari?"

Våra värden har ställts på huvudet, och vansinnet i denna process hänger in med tron att sådana idéer om "renhet" eller "korruption" kan ha någon mening utanför ett absolut värdesystem, som inte kan manipuleras hur som helst av olika regeringar revolutionära grupper.

Den cambodjanska revolutionen med dess egen förnedrade "renhet" har visat vad som händer när den marxistiska förnekelsen av moraliska absoluter tas på fullt allvar av sina anhängare. Pot Pot och hans vänner beslutar vad som är gott och vad som är ont och hur många lik som måste staplas upp innan "renhetens" rovgiriga demon är tillfredsställd.

I västerlandet av i dag bejakas genomgående den moraliska relativismens idéer och man är obenägen att gå med på att den absoluta ondskan faktiskt existerar. Därför är det särskilt svårt för många att acceptera det faktum att den cambodjanska erfarenheten är någonting mycket värre än en revolutionär villfarelse.

Snarare är den den dödligt logiska konsekvensen av ett ateistiskt värdesystem med människan i centrum, påtvingat ett folk av ofullkomliga människor med total makt. Dessa människor tror med Marx att moralens innehåll bestäms av de maktavande och att, som Mao sagt, makten kommer ur gevärspiporna.

Time Magazine 31 juli 1978

Vi har slutat att lyssna

400 anglikanska biskopar, samlade till den elfte Lambethkonferensen, fick i går höra ärkebiskopen av Canterbury, dr Donald Coggan, säga att somliga av dem "faktiskt hade övergett" tron på att Gud fortfarande talar till kyrkan. "Gud förlåte oss. Vi skulle inte vilja medge det. Det skulle chockera våra församlingar om vi gjorde det. Men vi har slutat att lyssna och vårt andliga liv har dött fast vi håller skenet uppe och verksamheten igång.

Men många i denna församling vet att Gud verkligen talar och att han kungör sina tankar för sina efterföljare."

Ärkebiskopen underströk hur angeläget det är att biskoparna hör vad Gud har att säga om världen, kyrkan och dem själva.

De som verkligen tror på Guds fortsatta uppenbarelse i allt större fullhet är de som lever i hopp och förväntan och litar mindre på människors prat och mera på att lyssna, sade dr Coggan.

Gud har ett sätt att göra sig hörd i "en lyssnande stillhet."

Daily Telegraph den 24 juli 1978.

Hopp för Rhodesia

□ DEN BRITTISKE diplomaten A R K Mackenzie, tidigare minister för ekonomiska och sociala frågor i FN, har nyligen tillbringat tre månader i södra Afrika. I ett anförande i London sammanfattar han sina intryck från Rhodesia.

"Det tycktes mig som om den verkliga stridslinjen där nu inte går mellan utan inom partierna — mellan dem som bygger och dem som river broar i alla partier.

Jag upptäckte tre kategorier vita i Rhodesia och två kategorier svarta. Det finns vita som ännu motsätter sig förändring, vita som passivt finner sig i förändring, och vita som accepterar behovet av ändring och vill medverka till att få den att fungera.

På den svarta sidan finns sådana som helt enkelt är ute för att dra fördel av en förändring — och sådana som accepterar behovet av förändring både hos dem själva och hos de vita, med samma normer för bådadera.

Hoppet för Rhodesia och kanske för hela södra Afrika ligger i att förena den tredje kategorin vita och den andra kategorin svarta.

En av de senare jag träffade var en framstående afrikansk ledare. Han sade: Min svärfar har nyligen blivit illa slagen av säkerhetspolisen och ligger på sjukhus. Min hustru fick en hjärtattack av vad som hände hennes far. Två av mina afrikanska farmskötare har just blivit bortförda av gerillaband som anser att jag samarbetar med de vita. Men jag vet att bitterhet bara gör saken värre. Jag tror att Gud har en plan för Zimbabwe och jag försöker allttjämt finna den planen.

Den mannen gav mig hopp. Och han är ingalunda ensam.

Ett av de för mig mest uppmuntrande inslagen i Rhodesia är en samling som äger rum varje lördagsmorgon och har kallats för en "samvetsregering". Den omfattar vita och svarta — premiärministerns son, en godsägare, en professor, en statstjänsteman, afrikanska politiker, lärare och präster.

De har ingen officiell status men de träffas för att se hur de i en anda av ärlighet och samarbete kan få hjälp av den Allsmäktiges vishet att lösa dagens praktiska problem.

Han väckte skapande krafter

Utgivarkorsband

Dr Poul Tournier är en internationellt erkänd psykoanalytiker och själsläkare, vars många böcker också översatts till svenska. Han är schweizare, verksam i Genève. Nedanstående artikel stod att läsa i **Journal de Genève** och **Gazette de Lausanne** med anledning av hundraårsminnet av Frank Buchmans födelse.

□ Frank Buchman föddes den 4 juni 1878 i Pennsburg i Pennsylvania dit hans förfäder hade utvandrat från St Gallen på 1700-talet. Jag vill gärna ge ett personligt bidrag till hans minne. För utan att jag glömmer vad jag fått av många andra män och kvinnor är det ändå han som haft det största inflytandet på mitt liv.

Det är hans appell till oss att leva ut vår tro i vårt yrkesliv som fick mig att tänka igenom hur hälsovården skall kunna utvecklas utan att förlora medmänskligheten i förhållandet till den enskilde.

Det finns människor i hela världen och på alla områden som upplevt en avgörande vändpunkt i sina liv och så blivit ledda in i ett stort äventyr, oavsett var de arbetat — på kontor eller i laboratorier, inom industrin, jordbruket eller försvaret.

I alla de länder jag besökt har jag träffat på dem och jag har känt igen dem på det konkreta sätt som de talat om sina egna upplevelser. Frank Buchman har gett lekmännen en kraftig impuls att utforma sitt eget budskap, och det intresse kyrkorna numera har för lekmännens insats låg honom om hjärtat.

Hans instrument — liksom Freuds — var stillheten, tystnaden, där var och en kan möta sitt samvete. Han gav åt stillheten en djupdimension genom att betrakta den som ett lyssnande till Gud. Ett lyssnande till den stilla inre rösten, vilken — som Gandhi brukar säga — är en återklang inom oss av Guds röst. En röst som ibland anklagar, ibland återupp-

rättar, uppmuntrar, inspirerar och leder till handling.

Paul Ricoeur har framhållit att den synd som Bibeln mest fördömer inte är frosseri i mat och dryck — den synden är uppenbar — utan synden hos präktiga anpassningar som aningslöst sårar och gör orätt mot andra människor utan att förstå sina egna verkliga motiv.

Franck Buchman blottlade hyckleriet i samhället — precis som så många unga idag, bara långt före dem.

Men den inre rösten är också källan till skapande. Alla som direkt eller indirekt kommit i kontakt med den rörelse Buchman lanserade är exempel på hur de skapande krafterna väcks till liv. Av sådana människor har en mängd initiativ tagits som lett till Alcoholics Anonymous och Länkrörelsen i ex och framför allt till förändringar i fattiga länder som Indien och Sydamerika.

Något som också är karaktäristiskt för dessa människor är beredvilligheten till personlig kontakt med andra, till en äkta dialog. Även våra kyrkor, som förr knappast ägnade sig åt mer än en monolog från officiantens och predikantens sida, söker sig nu mer och mer fram till dialogen. Överallt växer det fram centra för samlingar och retreatar.

En öppen dialog

Det är framför allt Franck Buchman som utvecklat metoden med mindre grupper. Han har visat att en dialog inte kommer till stånd genom intellektuella eller dogmatiska teser — som i andra sammanhang naturligtvis har sin betydelse — utan genom den enskildes öppenhet om sina personliga problem. Slutligen lyckades han, vid en tidpunkt då ekumeniken inte var vad den är idag, att skapa en gemenskap mellan alla konfessioner.

1938, när det tornade upp sig till krig, inriktade Franck Buchman sin rörelse på en insats som kallades Mo-

ralisk upprustning. Detta innebar en strukturering av vad som ditintills varit helt spontant, en ideologi, en strategi. Jag följde honom inte längre från och med då, eftersom min kallelse var en annan. Jag är så mycket gladare att ge mitt erkännande åt det mod som krävdes för att försöka påverka männen som sitter vid makten — den politiska, militära, ekonomiska eller juridiska.

Med ett ord skulle jag vilja säga att Frank Buchman i högsta grad varit en försoningens människa. Det finns få som lyckats inspirera människor till så många försoningshandlingar: mellan makar som legat i konflikt, mellan unga och gamla, mellan avundsjuka rivaler, mellan länder, mellan rika och fattiga. Och lika mycket har han hjälpt människor att försonas med sig själva, med naturen, och med Gud.

Nigerias ledare

Forts. från sid. 5

framgångsrikt och meningsfullt hundraårsfirande.”

”The dearest idol” (Den käraste avguden), en pjäs från Nigeria, hade premiär i Caux den 18 aug. I medverkade studentkårens ordförande vid två av Nigerias lärarhögskolor.

I Caux sammanträffade de med en landsman som ofta betraktats som studenternas fiende: Lagos' vice poli chef. Tidigare i år förekom våldsamma studentoroligheter i Nigeria och flera studenter dödades.

Resultatet av sammanträffandet i Caux blev att studentledarna förklarade att ”vi skall i fortsättningen alltid försöka ta reda på alla fakta innan vi börjar demonstrera” och polischefen å sin sida åtog sig att ”försöka övertyga myndigheterna att använda dialog i stället för konfrontation”.

Ny Värld, organ för Stiftelsen för Moralisk upprustning, utkommer med 11 nummer per år. Utgivare: Idé och Kultur, Sveavägen 34, 6 tr, 111 34 Stockholm. Tel. 08/10 34 56. Prenumerationspris per kalenderår: Sverige kr 35: —, postgiro 70 98 70 - 0 (Idé och Kultur), Finland mk 30: —, postgiro 11 20 95 - 0 (Ny Värld), Helsingfors. Lösnummerpris: kr 2: 50 eller mk 2: —. Ansvarig utgivare: Lennart Sjögren. I redaktionen: Nils Gösta Ekman, Ingeborg Ekman, Bror Jonzon, Ann-Kristin Särnbrink, Finn Harald Wetterfors, Gunnar Wieselgren. ISSN 0347-2272